



Fénysugár

Evangeliumi hitebraztó és hirtmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Pünkösd után.

A bibliai nagy ünnepek sorozata ebben az évben is véget ért. Megültük karácsonyt, a kis Jézus születése emlékének ünnepét, s aztán egynehány hónapi szünet után egymás után következtek: nagypéntek, husvét, majd áldozócsütörtök, pünkösd, éppen úgy, mint máskor, mint minden esztendőben. Megérted ezt már, ki tudja hányszor, talán húszszor, talán harmincszor, talán már ötvenszer, vagy még többször, s mindig olyan egyforma volt, olyan megszokott. Talán egy kicsit különböztek ezek az ünnepek a rendes hétköznaptól, legalább is annyiban, hogy a napi munka robotjában egy kis szünetet lehetett tartani, egy kicsit meg lehetett pihenni, föl lehetett lélekezni. Talán még a templomba is elmentél, sőt ott egy-egy szép prédikáció még meg is hatott, el is érzékenyített, de hát ez a hangulat olyan hamar elmúlt, nem maradt belőle semmi, s aztán megint visszazökkentél a hétköznapi szürkeségébe, unalmába, terheibe. Igen, az ünnepek nem hagytak semmi nyomot se hátra, s valószínűleg úgy érzed, hogy nem is sok értelmök van.

De hát így kell-e ennek lenni? Igazán nem egyebek ezek az ünnepek, mint semmitmondó szokások, hagyományok, amelyek legfeljebb egy kis változatosságot hoznak a mindennapi élet egyformaságába? Nem gondoltál még soha arra, hogy mélyebb jelentőségük, komolyabb céljuk is lehet? Ha még ezen sohasem gondolkoztál, állj meg most pünkösd után egy kicsit, nézz reájok vissza, s próbálj egy kissé beléhatolni értelmökbe és céljokba. Gondold el, hogy mindegyik egy-egy olyan fontos, nagyjelentőségű eseménynek az emléknapja, amelynek sokkal közelebbről kell érintenie lelkedet, mint a világtörténelem bármely más nagy eseményének, vagy a te saját életed bármely fontos fordulataának. Jézus megszületett, Jézus a földre jött, mondja a karácsony. Tudod-e, hogy ha Jézus le nem jött volna a földre, az emberi lélek sohasem tudott volna teljes bizonyosságot szerezni a felől, hogy Isten szereti őt, és gondol vele. Jézus meghalt a keresztfán, mondja a nagypéntek. Ha Jézus meg nem halt volna, mint engesztelő áldozat az én bűnömért, a te bűnödért, mindnyájunk bűnéért, úgy nekünk mindnyájunknak el kellene szenvednünk a

büntetést bűneinkért, az Istentől való örök elszakadottságot, az örök kárhozatot. Jézus feltámadt, mondja a husvét, s most is él, s bennünket is a feltámadás reményével biztat, mert Ő meggyőzte a halált. Jézus a mennybe ment, ez az áldozócsütörtök üzenete, s a mennyben most is közbenjár értünk az Atyánál, hogy bűneink megbocsátassanak az Ő érdemeért, s számunkra hely készíttessék a mennyben, ott, ahol Ő is van. A Szent-Lélek elküldetett a földre, azt tárja elénk a pünkösöd, s itt munkálkodik közöttünk, hogy megismertesse, megértesse és elfogadtassa velünk azokat a nagy igazságokat, amelyek a Jézus születésében, halálában, feltámadásában és mennybemene telében nyilvánultak meg. Nem fontos, életbevágó, sorsdöntő események-e ezek, amelyekre ezek az ünnepek évről-évre figyelmeztetik az emberi lelkeket? nem azért, hogy őket szokásszerűen, közönyösen, fásultan megünnepeljék, hanem abból a célból, hogy minden egyes emberi lelket odajuttassanak, hogy az általuk újra meg újra emlékezetbe hozott nagy igazságok egyszer csak igazán megragadják őket, s bennök is életté, valósággá váljanak. Ha egyszer megtanulsz igazi karácsonyt ünnepelni, vagyis ha megszületik a te szívedben is Jézus, ha megéred igazi nagypéntekedet, amikor bűnös ó-emberedet Jézussal együtt megfeszítéd, ha boldog örömjöngéssel üdvözlöd egyszer a lelkedben föltámadt új életet, ha megtapasztalod, hogy életed elrejtett odafenn a mennyekben a Krisztusban, ha egész életedet a Szent-Lélek vezetése alá adod, akkor nemcsak az emlékünnepeket fogod évről-évre boldogan és örvendezve ünnepelni, hanem hétköznapjaidat is betölti, bearanyozza a karácsony örömezenete, a nagypéntek elvégzett váltsága, a husvét boldog hallelujája, az áldozócsütörtök dicsfénye, a pünkösöd diadala.

Nézz vissza, de ne haszontalanul, ne hiába, hanem úgy, hogy boldogan, örvendezve, diadalmasan nézhess előre!

Vargha Gyuláné.

Én vagyok a jó pásztor...

Már régen nagyon szeretem a jó Pásztor képeket. Mindegyik mást mondott nekem, mindegyik a szeretetnek más képét tárta elém. Úgy irigyeltem mindig a kis bárányt és vágytam az után a nagy-nagy biztonság után, amelyben a báránka van. A jó Pásztor képeken a bárány helyzete más és más és más a környezet. Egy ugyanaz: a jó Pásztor szeretete, mentő készsége.

Az egyik: a Pásztor lehajol a sziklahasadékba, hogy kimentse a bárányt. A másik képről a nyugalom árad: a jó Pásztor karján ül a kis bárány, az eltévedt, elveszett,

a „századik”. Barátságos esti kép. A nap nyugovóban van és a báránykák, — a „kilencvenkilenc” — békésen, nyugodtan haladnak pásztoruk után, biztonságban vannak.

A harmadik, óh, be sokat mondott nekem! Két oldalt magas sziklafalak és elöl egy férfi fej, a nyaka körül egy kis gyapjas, ijedt képű, lihegő báránka. A férfin látszik, hogy fáradt, nagy útat tett meg, messziről hozta vissza azt az egyet, azt az elvesztettet. Szeme behunyva, arcán leirhatatlan hála és öröm, nem gondol a veszélyre, amely őt környezte: „a jó Pásztor életét adja a juhokért”. Két kezé-

ben a báránka két-két lábát tartja és a báránka — biztonságban van. Fejük felett egy saskeselyű kering. . . Mit jelentett volna ez a báránka számára még csak pár perc előtt is, de most — az ellenség tehetetlen. Óh, be nagyon szép ez a kép!

A napokban egy egészen különös jó Pásztor képet kaptam, ilyent még sohasem láttam. Első pillanatban különös, idegenszerű volt, de minél tovább néztem, annál jobban megragadott. Magas férfialak áll a képen, arcáról, kezének tartásáról, szinte még ruhájának ráncairól is, fenséges nyugalom árad. Jobb karján egy kicsi, egészen fiatal, tehetetlen, gyámoltalan báránka ül. Az egész kis állat kényelmesen elfér az alkarján. Olyan nyugodtnak, olyan elégedettnak látszik: nincs mitől félnie. A férfi másik karját kinyújtja, csendesen, méltóságteljesen, elutasítóan. Ha csak ennyit látunk a képből, ezt a békés jelenetet, akkor a háttérben keressük a nyáját, a szelid kép kiegészítő részét. De mit látunk? Egy csapat farkas lesi vadul zsákmányát. A kép jobb oldalán csaholva közelednek a férfialakhoz, de a másik oldalon, a kinyújtott kéz tehetlenné teszi őket, fogukat vicсорitva iramodnak el. Ki az, aki ott áll nyugodtan a farkasordítás közepette? Ki az, aki nem félti az életét? Nem béres, mert „a béres látja a farkast jőni és elhagyja a juhokat és elfut”, nem a jó Pásztor-e az, aki „életét adja a juhokért”?

Egymás mellé teszem a négy képet. A Pásztor mindenütt nyugodt, de a báránk itt látszik a legnagyobbabbnak. A veszély itt a legnagyobb, a legközvetlenebb, — itt érzik leginkább, itt látják legnagyobb-nak a megmentő kegyelem mérhetetlen nagyságát.

Te fáradt, meggyötört, megkín-

zott lélek, óh, nézd meg ezt a képet, ezt neked festették. De ez nem képzelet, ez valóság. Ha még úgy csaholnak körülötted a farkasok, ha még úgy tombol körülötted a világ és igyekszik örvényébe elnyelni, van számodra egy hely, ahol nyugodtan lehetsz — az Ur Jézus karja. Ne hidd, hogy ez számodra elérhetetlen magasság, a báránka sem önerőjéből jutott fel oda, csak hagyta magát felemelni. Hagyd te is. Légy csendben és ha az Ur hívó hangja szól, légy kész. Nem neked kell elvégezni. Minden „elvégeztetett”.

Óh, be jó az Ur karján megpihenni és biztos helyről látni a farkasokat elvonulni.

Jézus ölébe bizton
Hajtom fejem le én.
Abban találok üdvöm,
Ha nyugszom kebelén.

Dr. F. M. d. t.



Isten hű.

Nem tesz boldoggá ez a bizonyosság? Óh, ha minden reggel, mielőtt munkánkba kezdünk, legalább néhány percig elmerül-nénk a mi Atyánk és Megváltónk hűségének a szemlélésébe, mennyivel másképen, isteni erőtől áthatva, végeznénk a munkánkat. Az Ur hűsége minden reggel megújul. Ez az ígéret csillag gyanánt világít be a föld sötétségébe és világosságot vet a gond és szükség közt.



„A vér, ami minden bűntől megtisztít.”

Egy férfi, aki Londonban szegényeket látogatott, egy napon egy rozoga falépcsőn ment fel egy padlásszobába a város legzüllöt-tebb negyedében. Figyelmes lett

egy nagyon rossz kinézésű férfira, aki összefont karokkal a falhoz támaszkodott. Valami volt a tekintetében, amitől a látogató megborzadt és legjobban szeretett volna visszafordulni. De mégis megpróbált beszélgetésbe kezdeni. Azt mondta, hogy nagyon szeretné őt is boldognak látni és abban a könyvben, amit a kezében tart, a boldogság titka rejtve van.

A férfi rákiáltott, hogy menjen innét ezekkel a bolondságokkal, ha nem akarja, hogy ledobja a lépcsőn. De a látogató nem ijedt meg, hanem türelmesen folytatta a beszélgetést. Egyszerre csak az egyik kamrából egy gyenge női hang szólalt meg: „Van valami a könyvében arról a vérről, ami minden bűntől megtisztít?”

A látogató azonban nem hallotta meg. Ekkor újra elhangzott a kérdés átható és sürgető hangon: „Óh, mondja meg, szó van abban a könyvben arról a vérről, ami minden bűntől megtisztít?”

Erre bement a látogató. Egy sötét, nyomoruságos kamra volt, bútor nélkül. Csak egy háromlábú szék és egy szalmazsák volt ott, amin egy beteg, öreg asszony feküdt. Felkönyökölt a fekvőhelyén, kérdően nézett a látogatóra és újra így szólt: „Mond valamit a maga könyve arról a vérről, ami minden bűntől megtisztít?” A látogató odahúzta a háromlábú széket a szalmazsák mellé, leült és megkérdezte, hogy mit akar tudni arról. Valami ijesztő volt a nő hangjában, amikor így szólt: „Mit akarok tudni? Uram, én halálomon vagyok. Egész életemen át rossz voltam és tudom, hogy mindenért felelnem kell, amit elköttem.” Mélyet sóhajtott, látzólag nagyon nyomta az elvesztegetett élete. „De egyszer” — folytatta — „egyszer, évekkkel ezelőtt, elmentem egy templom mellett és

nem is tudom, hogy miért, bementem. Nemsokára kimentem, de valamit hallottam és azt azóta se tudtam elfelejteni. Vérről volt ott szó, ami minden bűntől megtisztít. Oh csak hallhatnék most arról. Mondja, gyorsan mondja, van valami a könyvében róla?”

A látogató feleletül elolvasta János első levelének első részét. A nyomorult teremtés valósággal elnyelte a szavakat és amikor a felolvasó megállt, így szólt: „Tovább, tovább!” — Felolvasta a második részt is. Zajt hallott és felnézett. A vad kinézésű férfi, követte őt az anyja szobájába és arcán peregetek a könnyei.

A látogató felolvasta a harmadik, negyedik és az ötödik részt is. Amikor befejezte, meg kellett ígérnie, hogy másnap megint elmegy.

Azután mindennap elment oda, hat hétig, egészen az asszony haláláig. Csudálatos, hogy hogy találta meg a békességet mindjárt az Úr Jézusba vetett hitben. A fiú is ott volt mindennap. És így nemcsak az anya találta meg a békességet, hanem a fiú is csudálatos változáson ment keresztül.

A temetés napján, miután elföldelték az anyját, így szólt a fiú: „Legjobban szeretnék egész életemen át mindenkinek arról a vérről beszélni, ami minden bűntől tisztára mos.”



A Golgotha csodája.

Elveszve a világba,
A kárhozatra szánva,
Bűnökkel megterhelten,
Igy álltam egykor én.
Most mentve már a lelmem,
Őlel az Isten karja
S a bűnöm eltakarja.
Honnét e nagy csoda?
Felel rá Golgotha.

Woike után németből: Vargha Gy.-né.

Idegesség ellen.

Néhány év előtt elment egy hölgy egy híres német orvoshoz. Idegzete olyan leromlott állapotban volt, hogy attól félt, hogy megzavarodik. Egy egész sereg panaszt sorolt fel az orvos előtt és felelt az orvos kérdéseire. Amikor a vizsgálatnak vége volt, így szólt az orvos:

— Olvassa asszonyom többet a Bibliáját.

— De, doktor úr! — szólt a meglepett beteg.

— Menjen csak nyugodtan haza és olvassa minden nap egy óra hosszat a Bibliáját — mondta csendesen és határozottan az orvos — és egy hónap múlva jöjjön újra el.

Először nagyon haragudott a beteg nő, de azután arra gondolt, hogy ez legalább nem kerül pénzbe. Tulajdonképpen már régen nem olvasta rendszeresen a Bibliát. A világ gondjai háttérbe szorították az imádkozást és bibliaolvasást. Azt ugyan nagyon rossz néven vette volna, ha őt hitetlennek tartják, de valóban nagyon hanyag keresztyén volt. Megpróbálta lelkiismeretesen megtartani az orvos utasítását. Egy hónap múlva újra elment az orvoshoz.

— Nos, — szólt mosolyogva az orvos — már látom, hogy engedelmesen megtartotta, amit rendeltem. Rendeljek még mást is?

— Nem, doktor úr. Nincs már rá szükség. Más ember lettem. Hogy tudta, hogy nekem erre van szükségem?

Az orvos megfordult és az íróasztalán levő Bibliára mutatott.

— Asszonyom, — mondta komolyan — ha én elhagynám a mindennapi bibliaolvasást, akkor elveszne az erőm és tudásom forrása. Sohasem végzek műtétet bibliaolvasás nélkül. Sohasem kezelek

egy súlyos esetet sem, olvasás nélkül. Az ön esetében nem volt szükség orvosságra, hanem a nyugalom és békesség forrására: a Bibliára.

— Pedig nem akartam először elfogadni.

— Csak kevesen akarják elfogadni, pedig a praxisomban sok esetben láttam már csodát ettől a szertől.

Ez a híres német orvos már meghalt, de a receptjét jó volna, ha minél többen megpróbálnák.



Adj, amennyit tudsz.

Nagy nehezen rábeszélte egy férfi a barátját, aki nagyon fukar volt, hogy menjen vele a templomba. A fősvény alig akart hinni a füleinek, amikor a lelkész három pontba foglalta össze a beszédjét, amelyek közül az első volt: „Szeredd, amennyit csak tudsz“.

Könyökével oldalba lökte a barátját és így szólt: „Ezt nagyon jól mondta. Még ilyent nem is hallottam. Ez a pap ismeri az életet.“

Azután beszélt a lelkész a szorgalomról, a munkálkodásról és az életcélről.

A második pont volt: „Takarékoskodjál, ahogy csak tudsz!“ A fősvény egész izgatott lett. „Ez nagyszerű, felséges. Ilyent még nem is hallottam.“

A lelkész elítélte a közömbösséget, a hanyagságot, a pazarlást, úgy, hogy a hallgató örömeiben a kezét dörzsölve mondta: „Ezt tettem én is ifjúságomtól kezdve“.

A lelkész a harmadik ponthoz ért: „Adj, amennyit tudsz!“

„Óh, ezzel mindent elrontott.“

Igen, — adni nem mindenki tud. Azt előbb meg kell tanulni.

Jobb egyedül lenni, de Istennel, mint sok emberrel együtt, Isten nélkül.

KÜLMISSZIÓ

Véren megvásárolva.

Garra afrikai rabszolga volt, Libe nevű pogány törzsfő tulajdona. Libe meggyanusította Garrát, hogy a fiát elvarázsolta. Ezért a cselekedetért halálbüntetés várt rá és elmenekült. A törzsfő üldözőbe vette fegyveres embereivel. Garra menekült erdőn, mezőn, hegyen, völgyön át. Meg sem mert állni, hisz minden perc az életébe kerülhetett. Az üldözők a nyomában voltak. A folyóhoz ért és a folyó túlsó partján zajt hallott. Már odaértek talán az üldözői? Egy fehér kereskedő állt ott és barát-ságosan nézett felé. Gyors elhatározással a folyóba vetette magát és a túlsó part felé úszott. Abban a pillanatban, amikor a partra lépett, egy nyíl érte a lábát és eszméletlenül esett össze új barátja lábainál. Nemsokára Libe és társai is odaértek. A fehér férfi ott állt ő közötté és áldozata közt. Libe követelte áldozatát.

„Megvásárolom tőled, ha a te rabszolgád” — mondta a fehér férfi.

„Libe nem adja el” — felelte a törzsfő, — „Libe meg akarja ölni.”

„Akármennyit kérsz érte, megadom” — kérte tovább a fehér kereskedő.

„Libe bosszút akar állni a fia életéért. Libe vért akar, vért!” — kiáltotta.

Jelt adott egyik fegyveresének, hogy lándzsáját a reszkető rabszolgába dőlje. A fehér férfi közbevetette magát és saját testével védte meg fekete testvérét. A lándzsa a karjába ment és a vékony kabáton rögtön átütött a vér. A törzsfő remegni kezdett. Egy fehér embert megsebzett! Mi lesz ebből? A vérző fehér kereskedő rögtön meglátta, hogy a helyzet előnyösen változott. „Vért kívánsz? Látod? — itt folyik! Vedd

az enyémet az övé helyett. Megvásároltam a véremmel.” Libe habozott, de ekkor látta, hogy a kereskedő a vértől csöpögő lándzsát kihúzza a karjából és ez legyőzte. „Legyen, ahogy kívánod!” — mondta és sietve eltűnt az erdőben.

Néhány percig tartott, amíg Garra megértette a helyzetet. Végre így szólt: „A véren megvásárolt, hű lesz haláláig!” Leborult szabadítója előtt és a lábait csókolta.

„Te nem megvásárolt rabszolga, hanem szabad vagy!” — felelte a kereskedő.

„Akkor a véren megvásárolt önként fog szolgálni annak, aki véren megvásárolta.”

Amint a sebe begyógyult, szolgálni kezdett a rabszolga a megmentőjének. A hála nem engedte nyugodni.

Ti, akiket üldöznek: Az Úr Jézus közetek és az ellenség közé áll. „Megsebesítettet a mi bűneinkért.” (Ézs. 53:5.) — „Nem ezüstön vagy aranyon váltattatok meg, . . . hanem drága véren . . . a Krisztusén.” (I. Pét. 1:18—19.) Szabad vagy, szabad! Nem kényszerít ez téged arra, hogy Őt szeresd és néki szolgálj?

Az Úr Jézus vére árán szabadítottam meg, szívesen adom neki az életemet.

„Áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” (I. Kor. 6:20.)

Hű a halálig.

Kínában Sin-pin-pu városában Tschang nevű keresztyén férfit keresztyén hitéért elfogták és figyelmeztették, hogy ha hitét nem tagadja meg, megölik. Hű maradt hitéhez és ezért megölték.

Swun Haitingot 12 családtagjával együtt megölték, mert az Úr Jézust követte.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jun. 1. II. Sám. 12:1—10. Luk. 14:12—24. Milyen sötét folt Dávid életében a Bethsabé elcsábításának s az Uriás megöletésének bűne! Ez is mutatja milyen mélyen benne fészkel az ember szívében a bűnnek gyökere! Csak alkalom kell, hogy meghozza a maga mérges gyümölcsseit. S Isten a bűnt nem nézi el az Ő választottainál sem, sőt azoknál legkevésbé. Náthán proféta az Úr küldöttje, neki kell büntudatra ébreszteni Dávidot. Milyen gyöngéden és mégis milyen határozottan tesz eleget feladatának.

Jun. 2. II. Sám. 12:13—23. IV. Móz. 6:22—27. A büntudatot követeli bűnbánat, a bűnbánatot a bűnbocsánat. Isten megbocsájítja a megbánt bűnt, s tisztára mossa lelkiismeretünket a büntudat terhétől. De a bűn következményeit nem lehet elhárítani s azt is Isten kezéből kell fogadni. Milyen kerestyéni ebben a sokkal a kerestyéniség előtt élt Dávid magatartása! Amíg van remény a csapás elkerülésére, addig megalázkodva és reménykedve könyörög, de mikor a csapás bekövetkezett nyugodtan, zúgolódás nélkül fogadja azt.

Jun. 3. Ján. 3:1—15. Róm. 11:33—36. Máté 28:16—20. Ef. 1:3—14. Ha valaki, úgy bizonyára Pál apostol volt az, aki mindig belétekintett Isten gondolataiba, bölcsességébe és tudományába. De annál inkább vallja, hogy ez a bölcsesség kifürkészhetetlen. De ez nem arra indítja, hogy most már visszavonuljon Isten ismeretének keresésétől, mint olyantól, ami nem vezet célhoz. Hanem míg alázatosan meghajlik Isten végére mehetetlen bölcsége előtt, annál jobban ragaszkodik hozzá és dicsóítja Őt. Megérti a nagy titkot, hogy mindenek az Úrtól, az Úr által, és az Úr számára teremtek. S Ő benne, az Úr Jézusban ismerhetjük meg Istent és nyerhetjük meg az Ő kegyelmét.

Jun. 4. Zsolt. 104:1—23. Luk. 14:25—35. Mily felségesen van megalkotva az egész mindenség a legapróbb kis bogárkától és gyenge fűszálcskától kezdve föl egészen az egekig. S milyen gonddal és szeretettel veszi körül a mennyei Atya az egész teremlett világot, hogy gondoskodik róla, hogy ne csak szükségét ne lásson egyik teremtménye sem, hanem bőségesen meglegyen mindene, amire szüksége van. S hogyne gondoskodnék legfőbbkétebb teremtményéről, az emberről. Eledelet és italt ad neki, munkát készítet

számára, melyet ha hűségesen végez, áldást ad reá. De éppen az embertől várná Isten, hogy megértse az ő atyai jóságát, s halás legyen érte.

Jun. 5. II. Sám. 15:1—15. Luk. 15:1—10. Mily szomorú képet tár elénk a Szentírás Absolon történetében. Alattomosan megnyeri a maga számára a népnek kegyét s elfordítja a szíveket Dávidtól, akit kétszeresen kellene tisztelnie és becsben tartania, mint édesatyját és mint föl-kent királyát. Az emberi szív hálátlansága és gonoszsága nem ismer halált. Absolonnal ellentétben látjuk Dávid alázatosságát és népe iránti szeretetét. Nem a maga személyére gondol, sőt úgy látszik magára nézve Isten kezéből tudja venni ezt a súlyos megpróbáltatást, hanem népére és annak biztonságára gondol. Ő maga kész kitérni Absolon elől, csak valamiképpen szerencsétlenséget ne hozzon a városra és annak népére.

Jun. 6. II. Sám. 15:17—30. Luk. 15:11—24. Dávid egész magatartása mutatja a fájdalomtól gyötört, de Isten előtt magát megalázó s mások javáról gondoskodó ember lelkiületét. Magára nézve elfogadja, hogy Isten cselekedjék vele úgy, amint neki jónak tetszik, de senki mást nem akar veszélybe keverni. Haza akarja küldeni Gitteus Iltait, Sádókot és fiait és biztonságba akarja helyezni az Isten ládáját. Nemes magatartása mindenki rokonszenvét megnyeri. Gitteus Iltai semmiképen sem akar megválni tőle s a nép vele együtt sír a hűtlen fiú hálátlansága fölött. Az Úr így szerez az övéinek vigasztalást.

Jun. 7. II. Sám. 16:1—15. Luk. 15:25—32. Sehol annyira ki nem tűnik Dávid alázatossága, mint a Semeivel szemben tanusított magatartásában. Bepillantást enged ez abba a mélységes bűnbánatba, amely meggyötörhette Dávid szívét Bethsabéval elkövetett vétke miatt. Ez a bűnbánat teljesen odahajította Isten nevelő keze alá. Azóta mindent csendes szívvel tud az Úr kezéből venni. Semei szidalmában sem a királyt szidalmazó alattvalót látja, hanem a felséges mennyei Király dorgálását bűnös szolgálójával szemben. De látja benne az Atya kegyelmességét is, melytől jót várhat a rossz után.

Jun. 8. II. Sám. 17:1—14. Luk. 16:1—13. Mily sokszor állítatunk mindnyájan nehéz kérdések elé, amikor döntenünk kell, hogy így, vagy amúgy cselekedjünk-e!

Ha emberekhez fordulunk tanácsért, az egyik talán ezt ajánlja, a másik amazt. Mit válasszunk? Ha összekötöttésben vagyunk az Úrral, s lelkiismeretünk nem vádol bennünket, akkor Ő meg fogja mutatni, hogy melyik a jó tanács, melyik utat kövessük. De ha lelkünket bűn terheli, mint Absolonét, akkor az Úr maga fogja megengedni, hogy a helytelen útra térjünk s így jussunk bűneink meglátására és megbánására. Tartsd lelkiismeretedet tisztán az Úr előtt!

Jun. 9. II. Sám. 17: 15—29. V. Móz. 6: 4—13. Az Úr mindig rendel eszközöket, akik az Ő szorongatott gyermekeinek segítségére lehessenek. Jónathán és Akhímas éppen úgy hozzájárulnak a segítéshöz, mint az az ismeretlen nevű asszony, aki elrejtli őket és félrevezeti az ellenséget. S hogy gondoskodnak Sóbi, Mákir, Barzillai Dávidnak és egész seregének élelmezéséről, Valóban, akik az Úrban bíznak, azokról Ő atyailag gondoskodik, akik pedig ellene támadnak az Úrnak és az Ő választottainak, azoknak gyászos lesz a végök, mint lett itt Akhítófelnek, aki üldözni akarta Dávidot, de akit utólért Isten keze.

Jun. 10. Luk. 16: 19—31. I. Ján. 4: 16—21. Máté 13: 31—35. Csel. 4: 32—35. Isten előbb szeretett minket, mint mi Őt, mert mi az Ő szeretete nélkül nem is tudnánk Őt szeretni. Az Ő szeretete az a fénylő és melegítő nap, amely a mi holt szívünkben életet ébreszt s egyuttal szeretetet gerjeszt Ő iránta. A szeretet bizalom. Akit igazán szeretünk, attól nem félünk, akár milyen nagy és hatalmas is, hanem bizunk benne, hogy nagyságát és hatalmát nem veszítünk, hanem javunkra fogja fordítani. De ha Isten szeretjük, ezt avval kell bizonyítanunk, hogy embertársainkat is szeretjük, akik szintén tárgyai az Ő szeretetének. S még különösebben kell szeretnünk az atyafiakat, azokat a lelkeket, amelyeket Isten szeretete már szintén életre ébresztett.

Jun. 11. Zsolt. 104: 24—38. Luk. 16: 19—31. Az oktanal állatok az Úrra néznek, s tőle várják, hogy megadja nekik eledelőket alkalmas időben. S mily sokszor látjuk, hogy az ember, akit Isten értelemmel ruházott fel, nem tud bizni Teremtőjében, hanem ha szükség, vagy nyomorúság éri utól, ahelyett, hogy az Úrra nézne, elcsügged és kétségbeesik. Pedig a nehéz idők épen arra valók, hogy ezekben tanuljunk meg Istenben hinni és bizni, s neki dicsőséget adni. Boldog ember az, aki a megpróbáltatások idején is így tud szólni: „Áldjad én lelkem az Urat!”

Jun. 12. II. Sám. 18: 1—18. Luk. 17:

1—19. Milyen erős Dávid szívében az atyai szeretet. „Kíméletesen bánjatok az én fiammal”, így szól embereihez. Nem a harag, nem a bosszúvágy mozgatja szívét, hanem a megbocsátó szeretet. De Absolonnak vesznie kell, ez a szent Isten akaratja. Az Úr minden emberi közbenjárás nélkül indítja meg a bűnhődés folyamatát, Absolon szép nagy hajánál fogva fennakad a cserfán. De az utolsó dőfést mégis embernek kell megadnia. Joáb az, akit erre az Úr kiválaszt. Így kellett elvesznie Absolonnak, aki a maga kevelységében emlékoszlopot állított önmagának. Isten másforma emlékoszlopot állított föl neki szent igéjében. A gyermeki hálátlanság elrettentő példájának szomorú emlékoszlopát.

Jun. 13. II. Sám. 18: 19—32., 19: 1. Luk. 17: 20—37. Mily nehezen várhatta Dávid a harcnak a kimenetelét! Nem kívánhatta az ellenség győzelmét, de fiának halálát sem kívánhatta. Lelke bizonyára sok hányattatások között volt. S a gyászhirot még sem lehetett elkerülnie. Most másodszor siratta el atyai szíve Absolont. Először, mikor hűtlenül föltámadt ellene, s lelkileg kellett őt elveszítene. Most másodszor pedig, mikor testi halálával a remény is elveszett arra nézve, hogy bűnbánólag visszatérjen az atyai kebelre. Fájdalmas megpróbáltatás egy atya szívének! Még Dávid erős hite is csaknem megrendült alatta.

Jun. 14. II. Sám. 19: 2—24. Luk. 18: 1—14. Isten nem hagyja az Ő hűséges szolgálóját a csüggedésnek sötétségében. Az erőteljes, kemény Joábnak kell újra az eszüköznek lenni, amelyel fölrazza kábultságából. Dávidnak nem szabad fia miatt megfeledkezni népéről. Ez a nép bizalommal fordul hozzá, Dávidnak kezébe kell venni a kormányzást az újra visszanyert Izrael fölött. S az ujonnan megnyert hatalmat ismét az irtalmasság cselekedetével ekesíti. Megbocsát Semeinek, akit valamikor oly rútul megsértette, de most bűnbánattal borul eleibe. Dávid tudja a maga életéből, hogy mi a bűn, mi a bűnbánat és mi a bűnbocsánat, azért tudta ő is gyakorolni.

Jun. 15. II. Sóm, 19: 25—40. Luk. 18: 15—27. Dávid mindenkivel szemben nagy-lelkű. Tapasztalják ezt Mefibóset és Siba, s tapasztalja az öreg Barzillai és Kimhám is. De Dávidnak is van alkalma tapasztalni, hogy emberei szeretettel és hálával veszik őt körül. A szeretet szeretetet ébreszt. S a szeretetet mindig annak kell kezdeni, aki lelkileg fejlettebb, aki már több szeretetet vett az Úrtól. Az Úr is előbb szeretett minket, mint mi Őt. Ne várj szeretetet, hanem adj, s akkor te is kapni fogsz. Vargha Gyuláné.